

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Pulkrábka, Ph.D. a soudců JUDr. Viktora Vaške a Mgr. Jany Boškové ve věci žalobce:

; [jméno] [příjmení], narozený dne [datum]

bytem [adresa]

zastoupený advokátem [anonymizováno] [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

proti;

žalované:

; [jméno] [příjmení], narozená dne [datum]

bytem [adresa]

zastoupená advokátem [anonymizováno] [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

o vypořádání společného jmění manželů

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 14. 4. 2023, č. j. 7 C 12/2020-186

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I a II potvrzuje.

II. Ve výroku III se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci do šesti měsíců od právní moci tohoto rozsudku na vyrovnání podílu 726 136,77 Kč.

III. Žalobce je povinen nahradit žalované k rukám jejího zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 98 252 Kč.

IV. Žalobce je povinen nahradit žalované k rukám jejího zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady odvolacího řízení ve výši 36 900 Kč.

V. Žalobce je povinen nahradit České republice na účet Okresního soudu v Tachově do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 2 437,50 Kč.

VI. Žalovaná je povinna nahradit České republice na účet Okresního soudu v Tachově do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 2 437,50 Kč.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně vypořádal společné jmění účastníků tak, že pozemek st. [anonymizováno] s domem [adresa] v [katastrální území] [anonymizováno] a obci [obec] (dále jen, „dům“) a dluh z úvěru vůči [právní osoba] podle úvěrové smlouvy č. [anonymizováno] ve výši 901 395,22 Kč přikázal do výlučného jmění žalované, jíž uložil zaplatit žalobci na vyrovnání jeho podílu 1 473 136,77 Kč (výroky I, II a III), žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok IV) a každému z nich uložil nahradit státu náklady řízení ve výši 2 437,50 Kč (výroky V a VI). Dospěl k závěru, že při stanovení obvyklé ceny domu nelze přihlížet k nynější služebnosti bytu ve prospěch dcery žalované, neboť v době zániku společného jmění dům touto služebností zatížen nebyl a rodiče žalované tehdy byt v přízemí domu (dále jen, „byt“) užívali jen na základě osobního závazku. Na to, aby na základě dohody o vzniku věcného břemene ze dne 13. 2. 2008 podali návrh na vklad do katastru nemovitostí, měli dvanáct let; jestliže návrh podali až v roce 2020, učinili tak již jen s cílem snížit ve prospěch žalované hodnotu domu. Výrok o nákladech řízení soud prvního stupně odůvodnil tím, že každému z účastníků se dostalo poloviny společného majetku a nelze tedy hovořit o převážném úspěchu jednoho z nich.

2. Žalovaná podala proti rozsudku odvolání, namítaje, že dohoda ze dne 13. 2. 2008 obsahovala nejen závazek poskytnout jejím rodičům doživotní bezplatné užívání bytu, ale i vzájemný závazek jejího otce poukázat částku 1 400 000 Kč na rekonstrukci domu. Tato dohoda byla po celou dobu od jejího uzavření oběma stranami plněna, její rodiče v bytě nerušeně bydleli a částku 1 400 000 Kč skutečně poskytli, a to na účet žalobce. Podali-li návrh na vklad služebnosti do katastru až v roce 2020, učinili tak proto, že žalobce se po rozvodu začal domáhat vyplacení podílu na domu; otec žalované netušil, jak spor dopadne, a proto si v zájmu právní jistoty nechal služebnost do katastru vložit. Závěr, že v době rozvodu dům nebyl zatížen, je extrémně nespravedlivý, nehledě na to, že při vypořádání společného jmění manželů se vychází ze stavu věci a její ceny v době rozhodování soudu. Žalovaná navrhla změnu napadeného rozsudku tak, že na vyrovnání žalobcova podílu jí bude uloženo zaplatit pouze 726 136,77 Kč a bude jí přiznána náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně.

3. Žalobce ve vyjádření k odvolání uvedl, že služebnost bytu vskutku nemůže být brána v potaz, neboť v době zániku společného jmění na domu nevázla. Její vklad do katastru pro rozvodu byl vskutku účelový a měl souvislost s tímto soudním sporem, který tehdy již probíhal; již na jeho počátku měl otec žalované povědomí o tom, že žalobce nechce dům nabýt do svého výlučného vlastnictví. Nelze také přehlédnout, že oprávněnou ze služebnosti je nyní dcera žalované, jejíž užívání však – na rozdíl od rodičů žalované – nebylo sjednáno jako bezplatné, jedná se tedy o užívání úplatné, což musí být zohledněno v obvyklé ceně domu.

4. Odvolání je důvodné.

5. Odvolací soud podle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval důkaz dohodou o vzniku věcného břemene ze dne 13. 2. 2008 (č. I. 22 spisu), z níž zjistil, že tohoto dne uzavřeli účastníci jako povinní s rodiči žalované jako oprávněnými dohodu, jíž jim zřídili věcné břemeno doživotního

bezplatného užívání bytu. Dále bylo sjednáno, že v případě jejich úmrtí jejich vnučka [jméno] [příjmení], je dále oprávněna užívat uvedené prostory“ až do té doby, než se sama ze své vůle tohoto práva vzdá. Dohoda obsahuje také souhlas oprávněného s tím, že částka 1 400 000 Kč, za prodej domu“ bude poukázána na jeho rekonstrukci. Odvolací soud dále podle § 213 odst. 4 a § 213a odst. 1 o. s. ř. doplnil dokazování výpisem z katastru nemovitostí ke dni 13. 9. 2022 (č. I. 212-213 spisu), z něž zjistil, že v katastru je nyní k domu zapsáno věcné břemeno užívání ve prospěch otce žalované, vložené s účinky ke dni 9. 3. 2020, a věcné břemeno užívání ve prospěch dcery žalované, vložené s účinky ke dni 20. 6. 2022.

6. Na základě těchto důkazů ve spojení s těmi skutkovými zjištěními soudu prvního stupně, které nebyly odvoláním zpochybněny a z nichž odvolací soud vychází, dospěl odvolací soud k závěru, že argumentům žalované je třeba přisvědčit.

7. Předmětem sporu v odvolacím řízení byla otázka, zda při stanovení obvyklé ceny domu pro účely jeho vypořádání má nebo nemá být přihlédnuto ke služebnosti bytu, jíž je dům zatížen v současnosti, v době zániku společného jmění jí však zatížen nebyl.

8. Soudní praxe byla v minulosti dlouhodobě ustálena na tom, že při stanovení ceny věci pro účely vypořádání společného jmění manželů se vychází z ceny věci v době vypořádání, avšak z jejího stavu v době zániku společného jmění (viz stanovisko občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu České socialistické republiky ze dne 3. 2. 1972, sp. zn. Cpj 86, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 42/1972, str. 263-264). Tento závěr vycházel z úvahy, že není spravedlivé, aby při stanovení obvyklé ceny věci bylo přihlíženo ke snížení nebo zvýšení obvyklé ceny věci nastalému po zániku společného jmění z důvodů, které jsou přičitatelné jen jednomu z manželů, a to tomu, kterému bude věc přikázána. Výjimky z tohoto pravidla soudní praxe připouštěla v případech, jimž je společné právě to, že ke snížení nebo zvýšení obvyklé ceny věci po zániku společného jmění došlo z důvodů přičitatelných oběma manželům – kupříkladu při poklesu ceny věci v důsledku jejího neudržování a neužívání oběma účastníky, jestliže tento stav nezavinil výlučně jeden z nich, nebo při nárůstu ceny věci v důsledku jejího zhodnocení ze zdrojů společného jmění manželů, kupříkladu investicemi ze společných úspor účastníků. Naopak zhodnocení společné věci ze zdrojů nikoliv společných, jež netvořily společné jmění, na obvyklou cenu věci pro účely vypořádání společného jmění mít vliv nemůže (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdon 2060/97, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 11/2001).

9. Výše uvedené pravidlo bylo následně převzato do pozitivní úpravy, jež s účinností od 1. 1. 2014 stanoví, že o vypořádání rozhoduje soud podle stavu, kdy nastaly účinky zúžení, zrušení nebo zániku společného jmění (§ 740 věta druhá o. z.). Na úvahách, jež k formulaci tohoto závěru vedly, se však nic nezměnilo, a proto je třeba i toto nové ustanovení vykládat tak, že stav věci v době zániku společného jmění je relevantní pouze tam, kde jeho následné změny jsou přičitatelné výlučně jednomu z manželů, a to tomu, jemuž bude věc přikázána. Judikatura Nejvyššího soudu následně dospěla k závěru, že navzdory výslovnému textu zákona se při vypořádání společného jmění zaniklého za účinnosti nové úpravy zásadně vychází z obvyklé ceny věci a jejího stavu v době rozhodování soudu; směrnice zakotvená v ustanovení § 740 věty druhé o. z. tedy není pravidlem, nýbrž výjimkou z opačného, judikaturou nově formulovaného pravidla (viz rozsudek ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. 22 Cdo 1205/2019, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 103/ 2020, nebo rozsudek ze dne 23. 2. 2023, sp. zn.

22 Cdo 3089/2022). Z nového pravidla připouští judikatura výjimky, a to právě v případech, kdy ke změnám stavu věci po zániku společného jmění došlo z důvodů přičitatelných jen jednomu z bývalých manželů. Ve výsledku se tedy na celkovém nahlížení na tyto případy nic nezměnilo – tam, kde se po zániku společného jmění stav věci změnil z důvodu přičitatelného jen jednomu z bývalých manželů (který po zániku společného jmění věc poškodil, zatížil právem třetí osoby, zhodnotil vlastními výlučnými prostředky apod.), se má vycházet při vypořádání ze stavu věci ke dni zániku společného jmění, má-li být věc přikázána tomuto manželu. Tam, kde se po zániku společného jmění stav věci změnil z důvodů přičitatelných oběma manželům (kteří věc po zániku společného jmění neužívali a nechali ji zchátrat, oba ji zatížili právem třetí osoby, zhodnotili ji prostředky patřícími do dosud nevypořádaného společného jmění apod.), je třeba vycházet při vypořádání ze stavu věci ke dni vypořádání.

10. Tyto závěry jsou významné i v souzené věci. Žalobci je třeba přisvědčit, že v době zániku společného jmění, nastalého rozvodem účastníků vysloveným rozsudkem soudu prvního stupně ze dne 15. 4. 2019, č. j. 19 C 70/2019-29, nabyvším právní moci dne 15. 4. 2019, dům služebností bytu (§ 1297 a násl. o. z.) zatížen nebyl. Dohoda o vzniku věcného břemene byla sice uzavřena již dne 13. 2. 2008, návrh na vklad služebnosti do katastru byl však podán až po rozvodu, a to ve prospěch rodičů žalované dne 9. 3. 2020 a ve prospěch její dcery dne 20. 6. 2022. Žalobci lze přisvědčit i v tom, že v době zániku společného jmění užívali rodiče žalované byt nikoli na základě této služebnosti (která tehdy ještě neexistovala), nýbrž na základě ústního (případně konkludentního) souhlasu účastníků, který nelze posoudit jinak než jako – velmi snadno ukončitelnou – výprosu (§ 2189 a násl. o. z.); dohodou ze dne 13. 2. 2008 se účastníci rodičům žalované nezavázali umožnit užívání bytu, nýbrž zřídili v jejich prospěch věcné břemeno užívání, což není totéž.

11. Za zásadní však odvolací soud považuje, že dohodu o vzniku věcného břemene ze dne 13. 2. 2008 uzavřeli s rodiči žalované oba účastníci; oba jsou dohodou vázáni. K zatížení domu právem třetích osob tedy došlo sice po zániku společného jmění, avšak z důvodu přičitatelného oběma účastníkům. Proto je spravedlivé, aby se na tomto poklesu obvyklé ceny domu podíleli oba účastníci. Okolnost, že v době zániku společného jmění služebnost ještě neexistovala, na tom nic nemění. Tím se tato situace liší od případu, kdy by služebnost bytu zřídila svým rodičům pouze žalovaná (smlouvou, kterou by s nimi uzavřela jen ona). Při stanovení obvyklé ceny domu pro účely vypořádání je tedy třeba v souladu s novou judikaturou vycházet ze stavu domu v době vypořádání (tedy v současnosti) – pro aplikaci výjimky nejsou spravedlivé důvody. Dovolává-li se žalovaná stavu domu k tomuto okamžiku, je třeba jí přisvědčit.

12. Závěr soudu prvního stupně, že vklad služebnosti do katastru byl po rozvodu manželství proveden „účelově“, s cílem snížit obvyklou cenu domu pro účely vypořádání, nemá podklad ve spise. Žalovaná k této námitce poskytla rozumné vysvětlení, poukazující na snahu jejího otce zajistit si po vypuknutí soudního sporu své užívací právo vkladem do katastru, který do té doby neřešil. Jinak nelze přehlédnout, že účelovost vkladu služebnosti do katastru v řízení před soudem prvního stupně nikdo netvrdil. Ve vyjádření žalobce ze dne 31. 3. 2020 se toto tvrzení neobjevuje – žalobce pouze namítá, že v době zániku společného jmění dům služebností zatížen nebyl. Tvrzení o účelovosti vkladu se neobjevuje ani v protokolu o jednání ze dne 28. 4. 2020, v podání žalobce ze dne 19. 5. 2020, v protokole o jednání ze dne 25. 10. 2022, v podání žalobce ze dne 23. 11. 2022 ani v protokolech o jednání ze dnů 23. 2. 2023 a 12. 4. 2023. Úvahu o

účelovosti vkladu soud prvního stupně vnesl do řízení sám, a namítá-li žalobce, poučený podle § 119a odst. 1 o. s. ř., tuto účelovost poprvé až ve vyjádření k odvolání, činí tak v rozporu s principem neúplné apelace (§ 205a a 211a o. s. ř.).

13. Žalobce má pravdu potud, že rodiče žalované již zemřeli a služebnost bytu, z níž byli oprávněni, podle § 1302 odst. 1 o. z. již zanikla. Nyní je dům zatížen služebností bytu ve prospěch dcery žalované. Nelze se však ztotožnit s názorem žalobce, že její služebnost již nelze považovat za bezúplatnou, což se musí projevit v obvyklé ceně domu. Výklad dohody ze dne 13. 2. 2008 lpící na tom, že v případě rodičů žalované bylo uvedeno „bezplatné užívání“ bytu, kdežto u jejich vnučky již pouze „užívání“, je formalistický a neodpovídá pravidlům § 35 odst. 2 obč. zák. Z celkového znění dohody („V případě úmrtí oprávněných... je dále oprávněna užívat uvedené prostory...“) je zřejmá vůle jejích účastníků, aby dcera žalované po smrti svých prarodičů pokračovala v užívání bytu za stejných podmínek, za nichž jej užívali její prarodiče. Lze přitom přisvědčit žalované, že úplata za služebnost byla sjednána v podobě poskytnutí částky 1 400 000 Kč na rekonstrukci, jak bylo v dohodě též uvedeno.

14. I kdyby se však tento výklad neuplatnil, vyplývalo by z něj pouze to, že u dcery žalované nebyla ve smlouvě úplatnost či bezúplatnost užívání bytu na základě věcného břemene sjednána – nebylo sjednáno ani to, že toto užívání je bezúplatné, ani to, že je úplatné. Odpověď na tuto otázku by tudíž bylo nutné hledat v zákoně, který však v ustanoveních § 151n a násl. obč. zák. úplatnost věcného břemene ani úplatnost užívání věci na základě věcného břemene nestanovil. To vede odvolací soud k závěru, že podle předpisů účinných do 31. 12. 2013 bylo užívání věci na základě věcného břemene úplatné pouze tehdy, byla-li jeho úplatnost sjednána; jinak bylo bezúplatné. Jelikož u dcery žalované úplatnost sjednána nebyla, je i její užívání bytu bezúplatné.

15. Odvolací soud je navíc nucen konstatovat, že i tvrzení o úplatnosti užívání bytu na základě služebnosti zřízené ve prospěch dcery žalované uplatnil žalobce poprvé až v odvolacím řízení; v jeho vyjádření ze dne 31. 3. 2020, v protokolu o jednání ze dne 28. 4. 2020, v podání žalobce ze dne 19. 5. 2020, v protokolu o jednání ze dne 25. 10. 2022, v podání žalobce ze dne 23. 11. 2022 ani v protokolech o jednání ze dnů 23. 2. 2023 a 12. 4. 2023 se toto tvrzení neobjevuje. I toto tvrzení je tedy žalobcem, poučeným podle § 119a odst. 1 o. s. ř., v rozporu s ustanoveními § 205a a 211a o. s. ř. uplatněno poprvé až v odvolacím řízení a nelze k němu tudíž přihlížet.

16. Z dodatku č. 1 ke znaleckému posudku [anonymizováno] [jméno] [příjmení] ze dne 23. 10. 2022, [číslo] vyplývá, že obvyklá cena domu při zohlednění služebnosti bytu činila ke dni zániku společného jmění v dnešních cenových hladinách 1 976 000 Kč. Tento dodatek je sice již zhruba rok starý, žádný z účastníků však nenamítl, že při nezměněném stavu domu by se obvyklá cena domu od doby vypracování dodatku do současnosti změnila a že dodatek by bylo třeba aktualizovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2021, sp. zn. 22 Cdo 1805/2021). To, že by se stav domu – odhlédne-li se od zavkládání služebnosti bytu – od doby zániku společného jmění do současnosti nějak změnil, také žádný z účastníků netvrdil, a proto je třeba vycházet z toho, že vyjma zavkládání služebnosti je dům stále ve stejném stavu, v jakém byl v době zániku společného jmění. U domu má tedy žalobce na vyrovnání svého podílu právo na 988 000 Kč. Žalovaná má na vypořádání společného auta [anonymizována dvě slova], majícího ke dni zániku společného jmění hodnotu 15 000 Kč a následně zlikvidovaného, právo na částku 7 500 Kč. Společný dluh z úvěrové smlouvy č. [anonymizováno] nepochybně již nečiní 901 395,22 Kč – tuto částku činil krátce před 12. 4. 2023 –, mezi účastníky však nebylo sporu o

tom, že tento dluh i nadále platí žalovaná, jíž tam na vyrovnání jejího podílu přísluší 450 697,61 Kč. Nebylo též sporu o tom, že společné dluhy u [právnícká osoba], [právnícká osoba] a [právnícká osoba], činící ke dni zániku společného jmění celkem 644 577,29 Kč, zaplatil následně žalobce, jemuž zde na vyrovnání jeho podílu přísluší 322 288,64 Kč. Naopak společné dluhy u [právnícká osoba] a [právnícká osoba], činící ke dni zániku společného jmění celkem 251 908,53 Kč, zaplatila následně žalovaná, jíž zde přísluší 125 954,26 Kč. Ve výsledku tedy žalobci přísluší 988 000 Kč – 7 500 Kč – 450 697,61 Kč + 322 288,64 Kč – 125 954,26 Kč = 726 136,77 Kč.

17. Z uvedených důvodů odvolací soud výrok III napadeného rozsudku změnil tak, že žalované uložil zaplatit žalobci na vyrovnání jeho podílu pouze 726 136,77 Kč. Protože odvoláním žalované proti výroku III se předmětem odvolacího řízení staly podle § 212 písm. c) o. s. ř. i výroky I a II, rozhodl odvolací soud i o nich; protože však proti nim nebyly žádné námitky a odvolací soud ani jinak neshledal jejich nesprávnost, tyto výroky potvrdil.

18. Jelikož napadený rozsudek byl částečně změněn, je podle § 224 odst. 2 o. s. ř. třeba znovu rozhodnout o nákladech řízení před soudem prvního stupně. Řízení o vypořádání společného jmění manželů je řízením, v němž z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání právního vztahu mezi účastníky (§ 153 odst. 2 o. s. ř.), a má charakter iudicii duplicis, v němž mají oba účastníci zároveň postavení žalobce i žalovaného. Odvolacímu soudu je známo, že podle části náleзовé judikatury Ústavního soudu má být v tomto typu řízení pravidlem nepřiznání náhrady nákladů žádnému z účastníků, neboť stanovení úspěchu jednotlivých účastníků ve věci pro účely rozhodnutí o nákladech je zpravidla velmi obtížné (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. II. ÚS 572/19, ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. I. ÚS 262/20, a ze dne 5. 4. 2022, sp. zn. IV. ÚS 404/22). Odvolací soud má nicméně za to, že tam, kde řízení mělo zřetelně kontradiktorní charakter v podobě sporu o nějaké sporné otázce a lze v něm tedy bez potíží rozlišit „vítěze“ a „poraženého“, úvahy Ústavního soudu se neuplatní a je na místě rozhodnout o nákladech řízení podle úspěchu ve věci.

19. V dané věci se řízení již před soudem prvního stupně soustředilo v podstatě do jediné sporné otázky, a to té, zda při vypořádání má či nemá být přihlédnuto ke služebnosti bytu, zapsané do katastru po zániku společného jmění. V ní lze jednoznačně identifikovat spor o právo. Existenci dohody o vzniku věcného břemene ze dne 13. 2. 2008 namítla žalovaná již na samém počátku řízení ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 2. 2020 a obvyklá cena domu byla pak sporná v celém dalším průběhu řízení; ostatní položky sporný charakter téměř neměly, účastníci od jejich vypořádání nakonec upustili a ve vztahu k nim by se pravidlo o nepřiznání náhrady nákladů řízení uplatnilo. Zatímco žalobce prosazoval, že ke služebnosti bytu, snižující obvyklou cenu domu o 1 494 000 Kč, se přihlédnout nemá, žalovaná prosazovala, že se k ní přihlédnout má. Účastníci vlastně „bojovali“ o tuto částku, resp. o to, zda se o její polovinu má nebo nemá zvýšit vypořádací podíl. V tomto sporu měla nakonec úspěch žalovaná, a proto je spravedlivé, aby v tomto rozsahu měla právo na náhradu nákladů řízení, přičemž základem pro výpočet mimosmluvní odměny advokáta je podle § 8 odst. 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb. polovina výše uvedené částky, která byla reálným předmětem sporu, tedy 747 000 Kč. Totéž platí pro odvolací řízení, jehož kontradiktorní povaha byla již evidentní – nic jiného než zohlednění služebnosti bytu jeho předmětem nebylo.

20. Náklady žalované v řízení před soudem prvního stupně spočívají dle vyúčtování před odvolacím soudem v odměně advokáta za zastoupení při sedmi úkonech právní služby (převzetí

a příprava zastoupení, sepis vyjádření k žalobě, účast na jednání dne 28. 4. 2020, účast na jednání dne 25. 10. 2022, účast na jednání dne 23. 2. 2023, přesahující dvě hodiny, a účast na jednání dne 12. 4. 2023) podle § 7 bodu 6 a § 8 odst. 6 advokátního tarifu ve výši 7 x 11 300 Kč = 79 100 Kč, v paušální náhradě hotových výdajů advokáta za sedm úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 7 x 300 Kč = 2 100 Kč a v náhradě za 21 % daň z přidané hodnoty, již je advokát povinen z odměny a náhrad odvést (§ 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř.), ve výši 17 052 Kč Náklady žalované v řízení před soudem prvního stupně tedy celkem činí 98 252 Kč.

21. Náklady žalované v odvolacím řízení spočívají v soudním poplatku za odvolání ve výši 7 000 Kč, v odměně advokáta za zastoupení při dvou úkonech právní služby (sepis odvolání proti rozsudku a účast na jednání před odvolacím soudem) podle § 7 bodu 6 a § 8 odst. 6 advokátního tarifu ve výši 2 x 11 300 Kč = 22 600 Kč, v paušální náhradě hotových výdajů advokáta za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 2 x 300 Kč = 600 Kč, ve výdajích na cestu advokáta osobním automobilem k jednání před odvolacím soudem na trase [obec] – [obec] a zpět ve výši 911 Kč, v náhradě za čas promeškaný advokátem cestou k tomuto jednání a zpět ve výši 600 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu) a v náhradě za 21 % daň ve výši 5 189 Kč Náklady žalované v odvolacím řízení celkem činí 36 900 Kč.

22. O náhradě nákladů státu rozhodl odvolací soud podle § 148 odst. 1 o. s. ř. s tím, že pořízení znaleckého posudku a jeho dodatku bylo nezbytné bez ohledu na to, kdo měl v řízení nakonec úspěch. Jinak odkazuje na bod 31. odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, závisí-li rozsudek na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání je třeba podat u soudu prvního stupně do dvou měsíců od doručení rozsudku.

Plzeň 14. září 2023

JUDr. Zdeněk Pulkrábek, Ph.D.

